

Rigó Tibor

Útközben

helma

Helma 2023

Útközben – válogatott versek

Rigó Tibor

Copyright © Rigó Tibor 2023

Minden jog fenntartva. A könyv bármely részletének közléséhez a kiadó előzetes hozzájárulása szükséges.

Az elektronikus könyvet kiadja a HELMA Kiadó.

Cím: 8630 Balatonboglár Szabadság u. 75.

Telefon: +36 (30)499-34-77

E-mail cím: info@helma.hu

Webcím: www.helma.hu

A kiadásért felel a HELMA Kiadó ügyvezetője Dvariecki Bálint

Kiadás dátuma 2023.

ISBN 978-615-6559-01-2

A borító Szopos Katalin munkája.

A szerzőről és a kötetről további információk elérhetők az alábbi internetes felületeken:

A HELMA kiadó hivatalos Weboldala: www.helma.hu

HELMA Youtube csatorna:

<https://www.youtube.com/@HelmaKonyvek>

HELMA Instagram:

<https://instagram.com/helmakonyvek?igshid=YmMyMTA2M2Y=>

HELMA Tik-tok csatorna:

https://www.tiktok.com/@helma_konyvek

HELMA facebook oldal:

<https://www.facebook.com/HelmaKonyvek>

Helma Vendéghang podcast elérhetőségek:

- Anchor.fm

- Spotify

- Google Podcast

- Apple iTunes

-RSS:

<https://anchor.fm/s/976b6eac/podcast/rss>

Tartalom

Rigó Tibor versei elé	5
Karácsonyi vers	7
Kell	9
Melletted állok.....	11
Nem barnák még.....	13
Én nem voltam soha felnőtt	15
Hiába várom vissza türelmetlenül.....	16
Már csak köpésnyire a másvilág.....	18
Szememben ott ég a vándorlás vágya.....	20
Nő-e itt	21
Mily nagyra nőttek a viskós lelkek	24
Féltem míg jó anyám	25
Nevetséges a beszéd.....	26
Neszek hangok illatok a számban	27
Remeg a föld velem mint anyám kezében a kicsorbult pohár	28
Bedobozolt képek	29
Esik	31
Elnézném olykor ahogy a szél tépi gyűri	33
Ma mindenki	34
Anyám	36
Cigány keringő.....	38
Megvárom	42
Szép volt	44
Félek az ősztől	45
A reggelizéseink elálmosodott	47
Csak a szagom nem változik	48
A szerzőről	49

Rigó Tibor versei elé

Rigó Tibor költészetében járva, mint térdig érő hóban járó ember járunk, rácsodálkozva a magyar nyelv természet adta gyönyörűségére, ahol a szemlélő maga az Isten és saját képmására teremtett ember a művészet közlésében. Rigó Tibor napjaink egyik kiemelkedő alakja mind a Magyarországon élők és határon túliak kortárs irodalmi közösségének gyöngyszeme, ékköveként. Hiszem, tudom, mivel szemtanúja voltam az irodalomban való felszabadulásban és növekvésben, hogy Ő azon költők egyike, akit örömmel hordoz ledér Múzsánk. Ösztönössége és versstílusa a szabad verselés világában megrekedt irodalom közvetítése, ahol a rendezettség, a tanult versfajták közlése háttérbe szorulnak ugyan, de a kötöttségen túlmutató szellemi kántálás, ima közvetítője Ő, ahol általa az ünnep mindenkit megérint, s minden egyént elvárás nélkül ültet terített asztalához, mint arra jogszerűen invitált betérőt világába. Öszinteségével oly egeket metszenek versei angyalokat születésre, ahol a „Cigányképűség” szellemben és testben is szentség a valóság dimenziójában. Rigó Tibor költő, a nagybetűs költők egyike korunkban, akik majd és már most nyomot hagynak az irodalom kivetettségének zimankós idejében egy lassan telivé élt étellel keblén, ahol nyughatatlan méhkaptár a bordái alatt dobogó szív, a lélek nektárja az a méz, ami még keserűségében is édes a hozzá hasonló bérmunkásnak. Rigó Tibor jól tudja mit jelent az alázat, az elhívásban való hűség és holtáiglan való jegyesség átka a vers arajaként, mert a gyermekség szüzességéről, a felnőttég megaláztatásáról is csak szépen, méltóan ejt szót örömeiben,

bánatában egyaránt. Rigó Tibor rendelkezik avval a hatalommal a versben, amely erő az önuralomhoz kell, hogy mértéktartó legyen önmaga bomlása és a benne lévő világ összeomlása ellen, hiszen Rigó Tibor hittel ír verset, hittel és meztelenséggel részese az ember, az Istent magasztaló körmenetnek, mint egy ministráns fiú, akiben a rejtély teljességének vonzása, vágyódása, csodálata, odaadása szüntelen a vers semmiből való feltámadásának állandóságában hívó emberként. Rigó Tibor hitéből, jelleméből, jelenlétéből fakadóan tiszteletet, elismerést érdemlő ember, akit magam is lélektestvéremnek, bátyámnak vallok a magam egyszerű, szigorú, ragaszkodó szeretetével a hitelesség nevében minden stigma, antropológiai ismérven túl. Rigó Tibor nem cigány költő, nem magyar költő, hanem költő, a magyar anyanyelvű, a Magyar ajkú irodalom táplálója, művelőjeként oly földön járva, ahol az irodalom úgy terem, mint a gyapot, s feketére farcolt sebek rajtunk az ihletettségek percei egy harmadik aranypántot szorítva homlokunkra, lüktetésünkre a művészé avanszálás halálos varázsában, egyetlen életet remélve túlélni a szűrkeséget, a költő életét, azt az örökkéválást, amit majd egy másik világ nemzedékének siratása csuklásig emleget, s beismerik nagyságát. Rigó Tibor nagyságát kimerem jelenteni, valós nagyság közöttünk már most, s nagysága csak nőni fog az idő jóslást könyörgő múlásában. Költészetét szeretettel és tisztelettel ajánlom minden olvasónak, aki nem fél megismerni hibáival együtt egy hősakadásban is tüzes ölelést kínáló idegent, minden fájdalma ellenére kitárva önmagát, hogy kegyelmén osztozzon a világgal.

Tóth Olivér - költő

Kelt, Taktaszada, 2022. Szeptember 22,

Karácsonyi vers

Mind csendesen lépdessen
és szorongató vágyainak száraz fűcsomónyi
lobbanását
magában rejtse el
ki most vacogva hazatérne
és a hidak vaslábára
felkésző ködben
megmártott ólomszínű arcát
a nyugvó nap bíbor
fényében fürdetné meg
végtelennek tűnő rögös útja fojtó porától nehézkes tüdejét
erdei fenyők léleküditő illatában
a kicsordulásig vágyik
mártani meg
ézelmekről túlfűtött
ám már rég kifosztott kripta könnye
lángra ne lobbantsa
a hófodros háztetőt
amint a Holddal
kacérkodik épp
lám vérvörös pírban
fürdeti a naplemente
a tükörfényben is fogcsikorgató szentséges éjben
szerénységbe
mártsa meg megcsalt szívét
a ház küszöbére ha lép

bánatát dobja el
mint a pironkodó szűz
a barompárától fénytelen
szalmával bélelt
korhadtt fajászol
előtt
fikarcnyi boldogságát
lám az örökmesékbe beszőni
kész
és a világ marósav
bánatát
ábrándos arccal
báránycsók aranygyapjába
simítja épp
anyaságban megszőpült arcán
ezüst fényű sejtelmes mosoly
motoszkál
légy hát csendes
ó elkőborolt báránycsók haza ne vidd már
reményed
tört cserép szilánkját
békét álmodó
házadban ne terítsd
mezítelen lábát
anyádnak apádnak
véresre ne sértse
bárhogy mar hűsodba a bánat
akaszd a szögbe

szétfoszlott szürke kabátod
csak csendben ünnepelj
fogadd az új reményt
mi mély mint a kút
melyet apád vájt neked
az ezüstcsillámú
sziklákat
kék porrá zúzva
hogy megtért gyermekének örök szomját
ma csillapítani tudja.

Kell

Kell

hogy az ősznek legyen
még varázsa és
tudni kell flörtölnie
a szemérmes fákkal
hogy gátlásuk veszítsék
mutassák meg testük
hisz oly szépek pőrén
tán meg is könnyezzük
mikor könnyed sálat terít
fehérlőn selymeset
és a ködbe burkolt ágak
még

búcsút intenek
leperdül azután
az utolsó falevél
a folyó viszi tova
vagy elsöpri a szél
oly mindegy már
annak

hisz sárgán hullt a földre
hogyan hol porlad mivé
lesz

azon már nem töpreng
mesét sűg az ősz
a hiszékeny tájnak
és az elhisz mindent
mint gyermek az
anyjának

vándormadár söpör
utat majd a télnek
hogyan sarat
ne érjenek

dércsipkés remények
megmártjuk szívünket
csordultig a csenddel
mert ősz van ismét és
lelassul majd minden
virágról álmodunk
tavaszt bontott tájról
vacogunk a téltől